

Листопад

Юрій Завадський

Ось і Люципер, який тримав мене за руку,
я зігрівав його як міг.
Повернися, повернися до мене.

Увійди знову, листопад попереду,
і сорому більше нема —
кілька куль і траншеї.
У шепоті потопає,
ранок — ніби тюрма,
а на шиї — два пальці відбилися.

Світло приніс мій Люципер
у мій листопад з моїми стереотипами —
приціл, оптика.
Людожери зі мною в купе,
із головами досягними, —
безпілотники падали втомлені.

Моторошності попереду досить,
мене оббілюють до кістки,
все ж захочеться близькості.
Замалі мені дози,
і загуслої крові ніскільки,
лиш проблиски,
і поцілунок задушить.